

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. L.**, bytem B. 1968, F. pod R., zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha, proti žalovanému: **Městský úřad Vyškov**, se sídlem Masarykovo náměstí 108/1, Vyškov, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. **Postup** žalovaného spočívající ve volbě způsobu vymáhání rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 18.8.2016, č.j. MV 11441/2016 OD/15 Ja, sp. zn. MV 11441/2016 OD, prostřednictvím soudního exekutora **byl nezákonný**.

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Černého 517/13, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který má podle žalobních tvrzení spočívat ve způsobu provedení exekuce prostřednictvím soudního exekutora.

I. Podstata věci

Žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 18.8.2016, č.j. MV 11441/2016 OD/15 Ja, uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 2 500 Kč spolu s povinností uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný prováděl výkon tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudního exekutora; v provedení exekuce prostřednictvím soudního exekutora spatřuje žalobce nezákonný zásah.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

Žalovaný podle žalobce porušil § 175 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), neboť výše nákladů spojených s vymáháním nedoplatku (4 032,50 Kč) je ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (3 500 Kč). Kapacitní ani personální situace žalovaného není pro volbu způsobu vedení exekuce podstatná. Podle žalobce není ani podstatné, že s účinností od 1.4.2017 došlo ke snížení minimální výše odměny soudního exekutora, neboť pro posouzení nezákonnosti zásahu je rozhodující stav ke dni, kdy k nezákonnému zásahu došlo. Nebezpečnost jednání, pro které byla žalobci uložena pokuta, a její samotná výše, není dle žalobce v nyní posuzované věci rovněž významná; výkon správního rozhodnutí prostřednictvím exekutora podle žalobce znamená, že se žalovaný snaží potrestat žalobce dvakrát. Žalovaný navíc žalobce uvedl v omyl, neboť ve vyrozumění o výši nedoplatků odkazoval žalobce na § 175 daňového řádu – žalobce tedy byl žalovaným informován, že výkon rozhodnutí bude prováděn daňovou exekucí, jejíž náklady by byly pouze 500 Kč.

Žalobce navíc v podané žalobě dále uvádí, že nesouhlasí s publikací rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by ze zveřejněného rozsudku byly seznatelné osobní údaje nebo iniciály žalobce či jeho právního zástupce.

Žalobce tedy navrhuje, aby zdejší soud určil nezákonnost postupu žalovaného spočívající ve volbě způsobu vymáhání rozhodnutí žalovaného prostřednictvím soudního exekutora. Na svém procesním stanovisku žalobce během řízení před zdejším soudem nic nezměnil.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

Žalovaný podle svého vyjádření k výkonu správního rozhodnutí prostřednictvím soudního exekutora přistoupil z kapacitních a personálních důvodů. Žalovaným zvolený postup je v souladu se zásadou přiměřenosti a hospodárnosti a odpovídá personálnímu vybavení žalovaného. Výkon správních rozhodnutí zajišťuje jediná pracovnice žalovaného a s ohledem na množství řešených případů je výkon správních rozhodnutí s peněžitým plněním nad 3 000 Kč prováděn prostřednictvím soudního exekutora. Podle žalovaného navíc s účinností od 1.4.2017 došlo ke snížení

minimální výše odměny soudního exekutora a ke snížení náhrady jeho hotových výdajů; ekonomická zátěž dlužníků v rámci provádění exekuce soudním exekutorem tak je menší. Dále podle žalovaného vymáhaná pokuta byla žalobci uložena za spáchání závažného dopravního přestupku s vysokou společenskou nebezpečností. Žalobce byl dle žalovaného vždy řádně obeslán a vyzýván k úhradě dluhu; žalobce se tak dle žalovaného vědomě a dobrovolně vystavil riziku spočívajícím v následném vymáhání dlužné částky a s tím spojenému navýšení nákladů řízení.

Žalovaný tedy navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ani žalovaný své procesní stanovisko během řízení před zdejším soudem nikterak nezměnil.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a dodržena lhůta pro podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve v případě dostatku aktivní a pasivní legitimace a dodržení lhůty se mohl zdejší soud zabývat dalšími podmínkami pro řízení ve věci podávanými z § 82 s.ř.s. a následně též meritorním posouzením.

Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na právech je ze strany žalobce jasně tvrzeno a argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. V exekučním řízení podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“), tedy i v exekučním řízení, jež se stalo základem nyní projednávané žaloby, vystupuje jako oprávněný město Vyškov a nikoli Městský úřad Vyškov (žalovaný). To plyne kupříkladu z příkazu k úhradě nákladů exekuce č.j. 114 EX 106/17-28 ze dne 4.4.2017 či z vyrozměnění o zahájení exekuce č.j. 114 EX 106/17-18 ze dne 13.3.2017. Tu je však třeba zohlednit, jaký konkrétní subjekt o provedení exekuce prostřednictvím soudního exekutora rozhodl a v jakém procesním postavení se ve vztahu k žalobci nacházel. Podle § 105 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), exekuční titul (tu rozhodnutí ze dne 18.8.2016) u exekučního správního orgánu uplatňuje správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni. Podle § 106 odst. 2 správního řádu je obecní úřad (tu městský úřad – žalovaný) exekučním správním orgánem tehdy, je-li současně správním orgánem, který vydal rozhodnutí v prvním stupni. V nyní posuzované věci tedy ten správní orgán, který

uplatňuje exekuční titul u exekučního správního orgánu, je exekučním správním orgánem. Podle § 105 odst. 2 správního řádu může správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, požádat o provedení exekuce soudního exekutora. Žalobce spatřuje nezákonný zásah ve zvoleném způsobu exekuce (prostřednictvím soudního exekutora); volbu způsobu vedení exekuce učinil žalovaný. To, že následně jako oprávněný v exekučním řízení podle exekučního řádu vystupovalo město Vyškov, není v nyní posuzované věci ve vztahu k pasivní legitimaci žalovaného podstatné. Bez toho, že by žalovaný – jako správní orgán – zvolil postup podle § 105 odst. 2 správního řádu, by město Vyškov nemohlo vystupovat jako oprávněný v exekučním řízení vedeném proti žalobci.

V nyní posuzované věci to tedy byl Městský úřad Vyškov (tj. žalovaný), který zvolil způsob provedení exekuce prostřednictvím soudního exekutora dle § 105 odst. 2 správního řádu, a právě volba způsobu exekuce s využitím soudního exekutora je tvrzeným nezákonným zásahem. Žalovaný – jako správní orgán – tedy pasivně legitimovaným je. I tato podmínka řízení (pasivní legitimace žalovaného) je tedy splněna.

Podmínkou včasnosti žaloby podle § 84 odst. 1 s.ř.s. se zdejší soud musel rovněž zabývat předtím, než přistoupil k meritornímu posouzení žaloby; při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

Tvrzeným nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s. je podání žádosti soudnímu exekutorovi o provedení exekuce, nikoli samotné exekuční řízení podle exekučního řádu; exekuční řízení je až následkem nezákonného zásahu (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.2.2017, č.j. 8 As 26/2016-54). Podle § 44 odst. 1 exekučního řádu zašle exekutor oprávněnému nejpozději do 15 dnů ode dne doručení pověření podle § 43a odst. 3 exekučního řádu vyrozumění o zahájení exekuce; povinnému zašle exekutor vyrozumění nejpozději s prvním exekučním příkazem, který mu v exekučním řízení doručuje; spolu s vyrozuměním zašle exekutor povinnému exekuční návrh, kopii exekučního titulu a výzvu podle § 46 odst. 6 exekučního řádu. Právě doručení vyrozumění povinnému (žalobci) je okamžikem, od kterého plyne dvouměsíční subjektivní lhůta pro podání zásahové žaloby dle § 84 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce se dozvěděl o tom, že exekuci provádí soudní exekutor ve smyslu § 105 odst. 2 správního řádu. V nyní posuzované věci bylo vyrozumění o zahájení exekuce č.j. 114 EX 106/17-18 vyhotoveno dne 13.3.2017 a doručeno žalobci prostřednictvím datové schránky také dne 13.3.2017. Posledním dnem dvouměsíční lhůty k podání žaloby byla sobota 13.5.2017, lhůta tudíž uplynula v pondělí dne 15.5.2017. Žaloba byla zdejšímu soudu doručena právě dne 15.5.2017. Pak tedy byla žaloba podána v zákonné lhůtě dle § 84 odst. 1 s.ř.s., a tedy včas.

Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Z podané žaloby zdejšímu soudu vyplývá, že se žalobce domáhá pouze vydání deklaratorního rozhodnutí, že zásah byl nezákonný. Žalobu v nyní posuzované věci proto zdejší soud pokládá z pohledu § 85 s.ř.s. za přípustnou a není dán ani jiný důvod její nepřipustnosti.

Za tohoto stavu se zdejší soud zaměřil na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen ve smyslu § 82 s.ř.s. Touto otázkou se však zdejší soud již musel zabývat v rámci úvah o věci samé. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20.9.2006 v právní věci sp. zn. 3 Aps 4/2005 a následně v navazující konstantní judikatuře, „...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...“. Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16.12.2008 v právní věci sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že „...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s....“; věcně shodně Nejvyšší správní soud judikoval i v dalších rozsudcích, např. v rozsudcích ze dne 14.2.2006 v právní věci sp. zn. 1 Afs 40/2005 nebo ze dne 19.9.2007 v právní věci sp. zn. 9 Aps 1/2007. Z uvedeného tedy plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se nejedná o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., nemohl by žalobu odmítnout, nejvýše by ji mohl zamítnout (jako nedůvodnou).

Pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani ustanovením jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných doktrinárních východisek (např. Hendrych, D. a kol., Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález ve věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení ve věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky ve věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, 2 Aps 3/2004 ze dne 4.8.2005, usnesení ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vyložil pojem zásah (ve smyslu § 82 s.ř.s.) tak, že jím mohou být především aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu. Podle zdejšího soudu lze pod pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) podřadit i postup správního orgánu uskutečňovaný mimo formální řízení spočívající ve vymáhání pokuty a náhrady nákladů správního řízení prostřednictvím soudního exekutora.

Postup žalovaného, proti němuž žaloba směřuje, tudíž ze shora uvedených důvodů může být zásahem (ve významu § 82 s.ř.s.). Navíc dává zdejší soud zapravdu žalobci v tom, že jde o zásah nezákonný.

Z listiny „Výzva ke splnění vymáhané povinnosti“ soudního exekutora ze dne 13.3.2017, č.j. 114 EX 106/17-19, zdejšímu soudu plyne, že žalobce byl v souladu s § 46 odst. 6 exekučního řádu vyzván k úhradě vymáhaného nároku a zálohy na snížené náklady exekuce. Podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem (dále jen „vyhláška“), náleží soudnímu exekutorovi odměna snížená o 50 %, jestliže povinný splní ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti vymáhaný nárok a uhradí zálohu na snížené náklady exekuce a náklady oprávněného (§ 46 odst. 6 exekučního řádu). Splní-li povinný ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti vymáhaný nárok a uhradí-li zálohu na snížené náklady exekuce a náklady oprávněného, náleží podle § 13 odst. 3 vyhlášky soudnímu exekutorovi náhrada hotových výdajů v paušální částce 1 750 Kč.

Žalobce uhradil vymáhanou pohledávku spolu se zálohou na snížené náklady exekuce dne 31.3.2017, jak plyne z příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 4.4.2017, č.j. 114 EX 106/17-28. Náklady exekuce dosáhly výše 3 932,50 Kč. Náklady exekuce sestávaly ze snížené odměny soudního exekutora (včetně 21% DPH) ve výši 1 815 Kč a z paušální náhrady hotových výdajů (včetně 21% DPH) ve výši 2 117,50 Kč. Vyjma nákladů exekuce ve výši 3 932,50 Kč byly celkové náklady navýšeny také o paušální náhradu nákladů žalobce za podání exekučního návrhu podle § 2 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Celkové náklady exekuce včetně paušální náhrady nákladů žalovanému za podání exekučního návrhu tak dosáhly výše 4 032,50 Kč.

Úvaha správního orgánu – který je zároveň exekučním správním orgánem ve smyslu § 106 odst. 2 správního řádu – o tom, zda provede exekuci sám či zda osloví obecného správce daně nebo soudního exekutora, byť je obecně možná, je limitována zásadou přiměřenosti. Podle § 6 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Není přípustné, aby bagatelní nedoplatek vymáhal soudního exekutor, přestože se správní orgán může obrátit na příslušného správce daně nebo může exekuci provést svépomocí (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 143/2014-47). Je-li správní orgán znalostně i personálně vybaven k hájení svých zájmů, pak není důvod, aby výkon svých práv a povinností přenášel na soukromý subjekt (*mutatis mutandis*

nález Ústavního soudu ze dne 10.5.2017, sp. zn. III. ÚS 532/17). To, zda jde o bagatelní nedoplatek, jehož výše je ve zjevném nepoměru k nákladům spojeným s vymáháním prostřednictvím soudního exekutora, je věcí individuálního posouzení. Je zřejmé, že exekuce správního rozhodnutí nastupuje subsidiárně až poté, co povinný (tu žalobce) dobrovolně nesplní pravomocně uloženou povinnost ve stanovené lhůtě. Je-li exekuce zahájena, je povinný nucen strpět podstatný zásah do svých práv (typicky do vlastnického práva) ze strany veřejné moci. V nyní posuzované věci to tedy byl žalobce coby povinný, který svojí nečinností (neuhrazením pokuty a nákladů správního řízení) zapříčinil nutnost výkonu správního rozhodnutí o uložení pokuty. To, že žalobce „zavinil“ exekuci správního rozhodnutí, však samo o sobě neznamená, že by mohl správní orgán (tu žalovaný) v průběhu exekuce povinnosti podle pravomocného a vykonatelného správního rozhodnutí zcela rezignovat na základní zásady činnosti správních orgánů podle správního řádu a daňového řádu. Stejně tak fakt, že se jednalo o exekuci pokuty, která byla žalobci podle názoru žalovaného uložena za spáchání závažného dopravního přestupku s vysokou společenskou nebezpečností, nemůže takovou rezignaci odůvodňovat.

V nyní posuzované věci je tedy pro úvahu zdejšího soudu podstatné, zda výkon správního rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 2 500 Kč za dopravní přestupek spolu s náklady řízení ve výši 1 000 Kč, zcela vybočuje z rutinní agendy žalovaného a zda náklady exekuce prováděné soudním exekutorem (4 032,50 Kč) jsou k výši vymáhané povinnosti přiměřené.

Z přílohy č. 2 zákona č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s pověřeným obecním úřadem a stanovení obcí s rozšířenou působností, plyne, že město Vyškov je obec s rozšířenou působností. Podle § 66 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), je jako obecní úřad (tu městský úřad) obce s rozšířenou působností pro účel výkonu přenesené působnosti označován v zákonech a jiných právních předpisech, popřípadě aktech řízení a úkonech obecní úřad, který, vedle „své“ (jemu) přenesené působnosti, vykonává v rozsahu jemu svěřeném zvláštními zákony přenesenou působnost ve správním obvodu určeném prováděcím právním předpisem. Z uvedeného zdejšímu soudu plyne, že žalovaný je právními předpisy zmocněn k zajišťování širokého spektra odborných správních činností. Je-li žalovaný pověřen výkonem přenesené působnosti jako obec s rozšířenou působností, musí k tomuto účelu disponovat odpovídajícími personálními či jinými kapacitami pro výkon běžné veřejnoprávní agendy. Za situace, kdy žalovaný vykonává rozšířenou působnost, nemůže být výkon správního rozhodnutí na peněžitě plnění v celkové výši 3 500 Kč činností, která by vybočovala z běžné agendy žalovaného. Vymáhaná částka 3 500 Kč je nepochybně bagatelní pohledávkou (mutatis mutandis § 202 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád) a samotné exekované rozhodnutí není ničím specifické. Výkon správního rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 2 500 Kč za dopravní přestupek spolu s náklady řízení ve výši

1 000 Kč, tedy podle zdejšího soudu z rutinní agendy žalovaného nemůže vybočovat. Ze žalovaným předložených podkladů ostatně nevyplývá ani to, že by žalovaným oslovený soudní exekutor, údajně odlišně od žalovaného, prováděl mobiliární exekuce.

Pokud jde o otázku přiměřenosti samotných nákladů exekuce, pak podle § 106 odst. 3 správního řádu se pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění uplatní postup pro správu daní. Při exekuci peněžitých plnění je proto třeba přihlídnout k § 175 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. Zásada přiměřenosti vyjádřená v § 175 odst. 2 daňového řádu vyplývá z § 5 odst. 3 daňového řádu. Při posuzování přiměřenosti postupu žalovaného, jak již shora bylo naznačeno, není podstatné, za jaké protiprávní jednání byla vymáhaná povinnost uložena. Závažnost přestupku je vyjádřena již výší uložené pokuty; na volbě způsobu vymáhání uložené povinnosti charakter deliktního jednání, pro které byla pokuta uložena, již nemůže mít vliv.

Lze přisvědčit žalovanému, že s účinností od 1.4.2017 byla snížena minimální výše odměny soudního exekutora podle § 6 odst. 3 vyhlášky z 3 000 Kč na 2 000 Kč, a to vyhláškou č. 441/2016 Sb. Z přechodných ustanovení vyhlášky č. 441/2016 Sb. plyne, že nová právní úprava se na již zahájená exekuční řízení nepoužije. Podle § 35 odst. 2 exekučního řádu je exekuční řízení zahájeno dnem, kdy exekuční návrh došel exekutorovi. Z doručení exekučního návrhu je patrné, že exekuční návrh byl doručen soudnímu exekutorovi již dne 6.3.2017. Na náklady exekuce v nyní posuzované věci tak snížení minimální odměny soudního exekutora vůbec nemohlo mít vliv. Nadto v nyní posuzované věci by nová právní úprava vedla ke snížení celkových nákladů exekuce pouze o 605 Kč, a to ze 4 032,50 Kč na 3 427,50 Kč, což by na posouzení postupu žalovaného zdejším soudem ničeho neměnilo.

Podle přesvědčení zdejšího soudu je nutné při poměrování přiměřenosti nákladů exekuce ve vztahu k vymáhané povinnosti přihlídnout také k tomu, jaké výše by dosáhly náklady exekuce prováděné přímo žalovaným nebo obecným správcem daně ve smyslu § 106 odst. 2 správního řádu. Podle § 182 odst. 2 daňového řádu spočívají exekuční náklady v náhradě nákladů za nařízení daňové exekuce, v náhradě nákladů za výkon prodeje a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce. V nyní posuzované věci by v rámci daňové exekuce přicházely v úvahu náklady za nařízení exekuce a hotové výdaje vzniklé při provádění exekuce. Náklady za nařízení exekuce dosáhly výše 500 Kč (§ 183 odst. 1 daňového řádu). Výši hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce nelze přesně stanovit, je však zřejmé, že jen obtížně by dosáhly výše 3 500 Kč, která paušálně náležela soudnímu exekutorovi v nyní posuzované věci podle § 13 odst. 1 vyhlášky, či 1 750 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky, neboť žalovaný či obecný správce daně podle § 106 odst. 1 správního řádu by byl

oprávněn požadovat pouze ty hotové výdaje, které by vznikly nad rámec běžné činnosti. Právo orgánu veřejné moci žádat náhradu nákladů je totiž zásadně limitováno tím, co bylo skutečně vynaloženo (mutatis mutandis nález Ústavního soudu ze dne 19.10.2010, sp. zn. II. ÚS 622/10). Je tedy zřejmé, že při srovnání nákladů exekuce prováděné soudním exekutorem a potenciálních nákladů daňové exekuce je exekuce rozhodnutí pro bagatelní pohledávku soudním exekutorem pro žalobce coby povinného výrazně nevýhodnější.

Pak jsou tedy podle přesvědčení zdejšího soudu náklady exekuce (4 032,50 Kč) ve vztahu k vymáhanému bagatelnímu dluhu (3 500 Kč) zjevně nepřiměřené. Jestliže neměl žalovaný k dispozici dostatečné kapacity k exekuci správního rozhodnutí svépomocí, měl možnost obrátit se podle § 106 odst. 2 na obecného správce daně; to však žalovaný neučinil. Žalovaný ostatně vyjma obecného tvrzení nijak nedoložil, že by nebyl personálně vybaven k výkonu správních rozhodnutí svépomocí.

Žalovaný se tedy tím, že přistoupil k exekuci správního rozhodnutí prostřednictvím soudního exekutora, dopustil nezákonného zásahu, neboť postupoval v rozporu s § 175 odst. 2 daňového řádu a zásadou minimalizace nákladů zakotvenou v § 5 odst. 3 daňového řádu a v § 6 odst. 2 správního řádu. Proto zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. k návrhu žalobce nezákonnost postupu žalovaného na základě § 87 odst. 2 s.ř.s. vyslovil.

Požadavku žalobce, aby v nyní posuzované věci nebyl publikován rozsudek s osobními údaji (včetně iniciál) žalobce či jeho právního zástupce, zdejší soud vyhovět nehodlá; neshledal totiž důvod pro odklon od stávající praxe, kdy jsou rozsudky publikovány tak, že jsou zveřejněny iniciály žalobce a jméno a sídlo jeho právního zástupce, je-li advokátem. Iniciály nejsou údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a osobní údaje právního zástupce žalobce (advokáta), jsou veřejně dostupné a nejde proto o právem chráněné údaje (shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145).

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci ve výsledku procesně úspěšný (žalovaný se dopustil nezákonného zásahu), a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému; žádný zvláštní důvod, pro který by mu náhrada neměla být přiznána, zdejší soud neshledal. Za důvodně vynaložené náklady žalobce zdejší soud pokládá náklady na zaplacený soudní poplatek (2 000 Kč) a na právní zastoupení – tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, společně se třemi režijními paušály podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky), tj. 3 x 3 100

Kč + 3 x 300 Kč (zástupce žalobce neprokázal, že by byl plátcem DPH), celkem tedy 12 200 Kč. K jejímu zaplacení k rukám zástupce žalobce byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu